

Kedves Testvérek!

Mit lehet mondani ennek az évnek a végén...? Az összegzés, a visszatekintés különösen nehéz akkor, amikor ennyire nehéz évet tudhatunk magunk mögött. Lehetnek közöttünk olyanok, akik valóban őszintén adnak hálát, mert Isten megoltalmazta az életüket, megsegítette őket és átélhették az Isten szabadítását. És a spektrum másik végén is lehetünk: akik vesztettek nagyon sok mindent, akár valakit konkrétan. Lemondás, újratervezés, bizonytalanságok, ugyanakkor egy nagyon érdekes állapot jellemezte ezt az évet: kiléphettünk a megszokott mókuserékből, máshogy tekinthettünk rá az életünkre. Más módon működtünk, le kellett lassulni bizonyos értelemben. De ne álljunk meg a számadásnál: mi történt velünk, hanem jussunk el a lelki történésekig: milyen utat jártunk be 2020-ban lelki értelemben, a gyülekezeti közösségben? Ezzel az Igével indultunk el a 2020-as évbe: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek.” (Mt 6, 33) Nem is sejtettük, hogy mit fog ez jelenteni erre az évre nézve? Az igehirdető megkérdezte: nem tudjuk mi vár ránk ebben az évben. Egészen új dolgokkal is fogunk találkozni. Beszélt arról, hogy mennyire nehéz lesz átélni, ha Isten máshogy intéz dolgokat, mint szeretnénk. „Isten tervez” – állt az igehirdetés címében. Ilyen dolgok hangzottak el: „Fel kell tennünk a kérdést: 2020-ban vajon lesz munkám? Miért kell aggódnom, amiről még nem is tudok? Túléljük-e a krízisünket ebben az évben? (...) Egzisztenciális szükségleteinket Istentől várhatjuk. Ha a biztonságunk bármi veszélyezteteti, aggódni kezdünk és csak azt soroljuk: mi lesz majd, ha... amikor pedig aggódunk, Jézus odalép hozzánk és az evangéliumot hirdeti a számunkra: Isten országát keressétek! És minden ráadásul megadatik nektek... mert én adom meg nektek, ami csak kell... Jézus nem tervezésre, megvalósításra hív, hanem keresésre.” A tervezés és önmegvalósítás útja helyett Isten országának keresésére buzdított az igehirdető. Megborzong az ember visszatekintve, mekkora súlya van ennek visszatekintve... Az év elején még javában tartott az igehirdetés sorozat arról, mit jelent Krisztus szeretetében meggyökerezve és megalapozva élni? Ennek a jelentőségét sem láttuk akkor még: erről szóltak hónapok óta az igehirdetések, amikor érkezett a krízis és megváltozott minden. A gyülekezetünkre nézve hálaadás lehet bennünk, mert Isten megőrzött minket, sőt megengedte, hogy növekedhessünk, életet munkált közöttünk. A házicsoportokat szeretném kiemelni: nagyon hálások vagyunk Istennek, amiért megengedte, hogy a csoportjainkban történhessen az az odafigyelés, amire különösen nagy szükség volt a bezártság idején. Hálások lehetünk visszatekintve a gyülekezet szolgáló közösségeért, akik jelen voltak és akikkel együtt hordozhattuk a közösséget.

Egy olyan Ige van most előttünk, amibe beletekintve nemcsak magunkra ismerhetünk, hanem sokakra, akiket hasonlóan érintett ez az év, sőt, általánosan az emberre, aki Isten nélkül céltalan, magányos és elveszett. S közben felragyog benne az örökkévaló, szerető Isten kegyelme, ami az életünket megtartja, amiért ma is hálát adhatunk.

I. A magány, a múlandóság és az elveszettség képei: 1-12

A zsoltár írója nincstelennek nevezi magát, olyan embernek, mint akinek vagy tényleg nincs semmije, vagy bár sok mindene van, rádöbben arra, hogy valójában semmit nem tud megtartani. Az idő, a tárgyak, a kapcsolatok, a sikerek, lehetőségek: minden, mint a homok, kifolyik a kezei közül. A múlandóságára ráébredő ember érezheti így magát: nincstelen. Mert nincs, amit meg tudna őrizni.

Kiáltás. Ez az ember kiönti panaszát az Úr előtt. És milyen jól teszi, hogy Isten elé viszi mindezt. Az Ő jelenlétébe viszi, elé tárja a panaszt, a fájdalmat, a nehézséget. Kiált és Isten jelenlétébe hozza fájdalmas valóságát, az irrealitását, szenvedését, könnyeit és elkeseredettségét.

„Ne rejtse el előlem orcádat, ha szorult helyzetben vagyok! Fordítsd felém füledet, ha kiáltok, siess, hallgass meg engem!” – mondja Istennek. Az örökkévaló Istenhez fordul a teremtmény, akinek sietős a dolog, aki, mivel az élete múlandó, nem „ér rá” sokáig várni Isten beavatkozására, mert letelik a földi életének ideje.

„...siess, mert elmúlok... - „nincs időm” – telik az időm, Istenem!” – kiált fel fájdalmasan.

Bizonyára tudunk kapcsolódni ehhez az imádsághoz, átértük mi magunk is, hogy mennyire tehetetlen állapot is ez és egyedül a cselekvő Istenben reménykedhetünk ilyenkor.

Állapot. Nagyon szemléletes képekkel írja le állapotát a zsoltáros: elmúlnak napjaim, mint a füst, izzanak csontjaim, mint a parázs, csontomra száradt a hús, étvágytalanság, álmatlanság, egyedüllét, magány, kongó

üresség... Közben az ellenség is feltűnik, a bántalmazás és üldözés képei bontakoznak ki előttünk. Megjelenik a gyász s végül a múlandóság újabb képe: „Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék, én pedig elszáradok, mint a fű.” A megnyúlt árnyék az éjszaka közeledését jelzi, ami a teljes elveszettség, homályba süppedés veszélyét, a halált jelenti.

Nem tudom, miben tudsz ehhez kapcsolódni, de most Isten színe előtt lehetünk őszinték és megvallhatjuk azt, ha az elmúlt évben eljutottunk bármelyik állapotig. Mert az őszinte állapot megosztása, a valóság felvállalása nagyon fontos ahhoz, hogy Isten segítségét megtapasztalhassuk.

Okok.

Foglalkozik a zsoltáros az okokkal is: miért történhetett mindez. Megjelennek egyrészt a körülmények, a külső tényezők, mint például az ellenség, mégis, a legmeghatározóbb Isten haragja, büntetése büntetése.

Isten haragszik: fölemelt és eldobott... - olvashatjuk. Nagyon könnyedén lesöpri ezt a mai ember: ugyan már, hagyjuk ezt a büntető istenképet az Ószövetségben, Isten szeret és elfogad...

Pedig jó lenne, ha akár itt és most őszintén beleengednénk magunkat ebbe: Istennek van haragja, van büntetése. Krisztus valóban elhordozta a bűneink büntetését és Isten haragját, de ettől még vannak például következményei a bűneinknek, amiket hordozni kell. A világjárvány kellős közepén nem intézhetjük el sem annyival ezt a kérdést: nem, Isten biztosan nem haragszik – sem annyival: az egész járvány és minden baj Isten büntetése, hogy jól megleckéztesse az embert. Sokkal inkább alázattal fordulhatunk Istenünkhöz: Uram, könyörülj rajtunk! Nem érthetjük teljesen az összefüggéseket, ezért bűnbánattal járulunk eléd és kiáltunk: irgalmaz nekünk, Istenünk!

II. Hitvallás és segítségül hívás: 13-23

DE! A zsoltár azonban nem áll meg itt. Megjelenik a „fordító „de”, ami gyakran szerepel a zsoltárokbán: de Isten hatalmas, Isten az Úr, Ő irgalmas, Ő cselekszik és nem felejt el szövetségét, nem felejt el a népét.

Mindez hitvallás és reménység. A reménység arra nézve, hogy Isten cselekszik. A szép, hogy a zsoltár az egyéni panaszból közösségi énekké és kiáltássá változik. Megjelenik a nép panasza: ideje könyörölni Istennek! Az egyéni életbe való beavatkozás a nép életébe való beavatkozássá szélesedik. Ezt nagyon meg kellene tanulnunk, mert mi sajnos legtöbbször megállunk az egyéni kéréseknél, szükségeknél. Itt pedig azt látjuk: tovább megy és nem tudja a zsoltáros magát nem a nép részeként értelmezni és látni.

Az imádságban érdekes ritmusa rajzolódik ki. Egy hitvallási tétel mellé egy kiáltás kapcsolódik:

- Isten örök – légy irgalmas! (13-14.v.)
- Isten király – törődj velünk! (16-17.v.)

A közösségi kiáltás végül abba az okban találja meg a reménységet, hogy Isten ha megszabadítja a népét, az bizonyosság lesz minden nép számára. Tulajdonképpen ezzel visszatér Izrael alap identitásához és küldetéséhez, kiválasztottságának okához, amit annyiszor elfelejtett története során: „*Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek, hogy dicsérje az Urat az újjáteremtett nép. 20 Mert letekintett az Úr a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre, 21 hogy meghallja a foglyok sóhajtását, és megszabadítsa a halálraítélteket. 22 Hirdessék az Úr nevét a Sionon, és dicséretét Jeruzsálemben, 23 amikor összegyűlnek a népek és országok, hogy az Urat tiszteljék.*”

A hitvallásunk és reménységünk kiterjedhet-e, Isten nép, gazdagréti gyülekezet, itt és most nem csak magunkra, a személyes életünkre, de a gyülekezetünkre, sőt, református anyaszentegyházunkra is? Sőt azon túl is, minden keresztyén testvérünkre: Isten szabadítása mutakozzon meg rajtunk, köztünk, általunk, hogy meglássa a világ Isten hatalmas munkáját?!

III. A megmaradás útja: 24-29

Végül az a kérdés van velünk: mi a megmaradás útja? Az őszinte helyzetfeltárás, a hitvallás és közösségi reménység után a zsoltáros visszatér a saját nehéz állapotához. És ennek nagy jelentősége van. Megmaradásunk a megtörtségünk, Istenre szorultságunk felismerésében rejlik. Ezt valljuk meg most az úrvacsorában is. Isten tud megtartani, nála van az idő, Ő tud minket megtartani, Ő tud megőrizni és majd az örök életbe vinni.

A zsoltáros, bár a helyzete nem túl fényes, mégis nem a halált kívánja (bár minden oka meglenne rá), hanem mégis az életet választja! „*Adj éveket...!*” – kiáltja. „*A megmaradás Benned van! Teremtő Isten, adj megmaradást a múlandóságban, és mi dicsérjük a Te nevedet!*”

Befejezés. Lehet ez a mi imádságunk is, bejárhatjuk a zsoltáros útját. Vezethet minket is hálaadásra. Válaszd ma az életet! Ő választott téged Krisztusban! Ragadd meg a kegyelmét, bízd rá az életedet, bízzuk rá a következő évünket, családjunkat, gyülekezetünket, népünket, világunkat!

Ámen!

Thoma László